

Jasper Fforde

EGY REGÉNY
RABJAI

JASPER FFORDE

Egy regény rabjai

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
JASPER FFORDE: LOST IN A GOOD BOOK, 2002
Első kiadás: Hodder and Stouton,
a division of Hodder Headline, 2002

A kiadvány sem részben, sem egészben
nem sokszorosítható
a kiadó írásos engedélye nélkül!

Fordította: Tóth Tamás Boldizsár, 2013

Borítóterv: Mark Thomas

Szerkesztette: Balikáné Bognár Mária

Kiadja a Cor Leonis Kiadó
Cor Leonis Films Kft.
1056 Budapest, Váci u. 56–58.

Felelős kiadó: Vágási Emőke

Elérhetőség: corleonis@corleonis.hu

Weboldal: www.corleonis.hu

Webshop: konyvaruhaz.corleonis.hu

ISBN 978-963-89732-4-5

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-nél
(www.korrektnyomda.hu)
Felelős vezető: Barkó Imre ügyvezető igazgató

Ezt a könyvet a világ asszisztenseinek ajánlom.

Ti teszitek sikeressé őket.

Nélkületek nem boldogulnának.

Nektek jár minden köszönet.

KNO GÓLIÁT KÖNYVBESOROLÁS

A könyv besorolása:	KNO – korlátozás nélkül olvasható
Tartalom:	fikció/kaland/abszurd/humor
Erőszak:	csak annak, aki megérdemli
Trágárság:	elvétve, enyhe
Szexuális tartalom:	csak utalás szintjén
Kitalált szavak száma:	44
Lapozhatóság:	7,26 GBI (korrigálva)

Az adatsort a Góliát Konzern Közolvasati, Információs
és Igazolóiroda állította össze.

Tiltott könyvek olvasását a törvény bünteti.

Góliát. Minden, amit olvasnod lehet.TM

*Ne várd el az elvárhatót,
a váratlan ne érjen váratlanul.
Ha a várhatóra vársz,
magad válsz a várrá, melybe zárva vagy.*

– SZENT ZVLKX tanításaiból

Tartalom

1. Az *Esti Stamp Edley* 13
2. A Különleges Szolgálat 31
3. Kötetlen Cardenio 44
4. Öt ko incidencia, hét Maggy Fogluck
és egy megzavarodott Neander-völgyi 58
5. Eltűnő stopposok 68
- 4a. Öt ko incidencia, hét Maggy Fogluck
és egy megzavarodott Thursday Next 76
6. Családi körben 83
7. Fehér Ló, Uffington, piknik bombariadóval 101
8. Mr. Stiggins és a KSZ-1 113
9. Minél több nem változik... 124
10. Különbségek hiánya 132
11. Next nagymama 140
12. Otthon az emlékeimmel 149
13. Mount Pleasant 161
14. A gravixpressz 162
15. Különös kóborlás Oszakában 176
16. Interjú a kutyával 185
17. Miss Havisham 193
18. N. kisasszony meghallgatása 199

19. Olcsó könyvek	206
20. Yorrick Kaine	222
21. Les arts modernes de Swindon '85	229
22. Utazások apámmal	245
23. Jó mulatság, férfimunka	260
24. Teljesítménybér, Miles Hawke és a Norland Park	273
25. Értekezés a Juriszfikciónál	287
26. Az első küldetés: szövegfejlés a <i>Szép reményekben</i>	302
27. Ismét Ted és Joffy	319
28. <i>A holló</i>	331
29. Megmenekülés	343
30. A Cardenio hazatér	353
31. Álomszózsz	368
32. A földi élet vége	377
33. A földi élet kezdete	384
34. Az Elveszett Történetek Kútja	388

1

Az Esti Stamp Edley

A jelentősebb angliai televíziós csatornák válogatott nézettségi adatai 1985 szeptemberében

Bufo Hírhálózat

<i>Esti Stamp Edley</i> (szerdai adás; talkshow)	16 428 316
<i>Esti Stamp Edley</i> (hétfői adás; talkshow)	16 034 921
<i>Bonzo, a csodakopó</i> (kutyás thriller)	15 975 462

Vakond TV

<i>Hogyishívják?</i> (készpénzes vetélkedő)	15 320 340
<i>Rozmár utca 65.</i> (szappanopera, 3352. rész)	14 315 902
<i>Egymásra uszítva</i> – közveszélyes emberek élőben (vitaműsor)	11 065 611

UhuVízió

<i>Idegen tollakkal</i> (irodalmi vetélkedő)	13 591 203
<i>Aki halt, aki nem</i> (feltámasztott fajok magazinja)	2 321 820

Góliát Kábeladó (1–32 csatorna)

<i>Mégis, kinek a rizsája?</i> (tréfás céges vetélkedő)	428
<i>A bölcsőtől a koporsóig: a Góliát.</i> Minden, amire szükséged lehet (dokugandafilm) (vitatott adat)	9

Neander-völgy csatorna 4

<i>Kéziszerszámok klubja</i> (téma: felsőmarók és gyaluk)	9 032
<i>Mesematiné</i> (téma: Jane Eyre)	7 219

Nem akartam celeb lenni. Nem akartam szerepelni az *Esti Stamp Edley*-ben. És egyvalamit rögvest az elején tisztázunk: csak ha a biztos pusztulástól menteném meg vele a világot, akkor egyeznék bele egy olyan sületlenségbe, mint a *Thursday Next Videotornája*.

Az a nagy publicitás, amit a *Jane Eyre* sikeres visszakönyvesítése kapott, eleinte szórakoztató volt, de aztán hamar terhessé vált számomra. Örömmel vállaltam fotózásokat, adtam interjút, ha kértek; hagytam magam rábeszélni *A lakatlan sziget* szagaira, és megúsztam a leégést a *Hogyishívják, celebek?*-ben. A hírességeket istenítő jónép *mindent* tudni akart rólam, miután kirándulást tettem a *Jane Eyre* lapjain, s mivel a Különleges Szolgálat közkedveltsége nagyjából egy szinten áll Karóbahúzó Vladéval, a nagyfőnökök tőlem várták, hogy szárnyakat adjak lankadó népszerűségüknek. Kötelességtudóan körbeloholtam a bolygót, autogramokat osztogattam, könyvtárakat nyitottam meg, előadásokat tartottam, interjúkat adtam. Százszor meghallgattam ugyanazokat a kérdéseket, és százszor megadtam a KülSzol által jóváhagyott válaszokat. Szupermarket-megnyitók, irodalmi vacsorák, könyvajánlók hosszú, tömött sorban... Még Lola Debaróval, a színésznővel is volt szerencsém megismerkedni – azt mondta, *imádna* eljátszani engem, ha megfilmesítenék az életemet. Fárasztó menet volt, de ami még rosszabb: halálosan unalmas. Azóta, hogy az Irodalmi Detektívcsoporthoz kerültem, akkor először éreztem úgy, hogy szívesebben hitelesítenék Milton-műveket.

Amint a turné véget ért, kivettem egy hét szabadságot, hogy Teddel némi időt szentelhessünk a házaseletnek. Behurcolkodtam a házába, átrendeztem a bútorait, gazdagítottam a könyvtárát az én könyveimmal, és bevezettem a dodómat, Pickwicket az új otthonába. Teddel szertartásosan kettéosztottuk a hálószobai gardrób, megegyeztünk, hogy közösen használjuk a zoknis fiókot, majd összevesztünk rajta, hogy ki

alhat az ágy fal felőli oldalán. Hosszú és elbűvölően értelmetlen beszélgetésbe bonyolódunk a semmiről, megsétáltattuk Pickwicket a parkban, elmentünk vacsorázni, otthon vacsoráztunk, sokat bámultuk egymást, és mindennap későig aludtunk. Csodálatos volt.

A szabadságom negyedik napján, a Ted anyukájával elköltött ebéd és Pickwicknek a szomszéd macskájával vívott nevezetes első párbaja között kaptam egy hívást Cordelia Flakktól. Flakk a KülSzol swindoni PR-ügynöke volt, és arról tájékoztatott, hogy Stamp Edley meg akar hívni a műsorába. Nem rajongtam az ötletért – ahogy a műsorért se. Volt azonban a dolognak egy jó oldala. Az *Esti Stamp Edley*-t előben sugározták, és Flakk esküdözött, hogy ez „szabadfogású” interjú lesz, ami csábító lehetőség volt számomra. Hiába szerepeltem sokszor és sok helyen, a *Jane Eyre* teljes és igaz történetét még nem volt alkalmam elmondani, márpedig alig vártam, hogy alaposan bemárhassam a Góliát Konzert. Flakk ígérete pedig, hogy ez lesz a sajtóostrom utolsó felvonása, végleg megpecsételte döntésemet. Jöhetett Stamp Edley.

Pár nappal később egymagamban utaztam fel a Bufo Hírhálózat stúdiójába; Tedet szorította egy határidő, neki kellett feküdnie a munkának. De nem maradtam sokáig egyedül. Alighogy beléptem a hodálynyi előcsarnokba, egy tejsavanyító árnyalatú zöld folt indult meg egyenesen felém.

– Thursday, *édesem!* – rikoltotta gyöngyeit csörgetve Cordelia. – *Annyira* örülök, hogy el tudtál jönni!

A KülSzol öltözködési szabályzata kimondta, hogy elvárás a „méltóságteljes” megjelenés, de Cordeliára ez valamiért nem vonatkozott. Elképzelni se tudok olyan embert, aki nála kevésbé tűnne aktív szolgálatban álló tisztnek. Cordelia esetében a látszat nagyon is csalt: ez a nő bizony külszolos volt tetőtől talpig, azaz a hajába kötött rózsaszín-sárga masnitól a cipője túsarkáig.

Nagy lelkesen belepuszilt az arcom mellett a levegőbe.

- Milyen volt Új-Zéland?
- Zöld és csupa birka – feleltem. – Ezt hoztam neked.
Azzal a kezébe nyomtam egy plüssbárányt, ami élethűen bégetett, ha fejjel lefelé fordították.
- Jaj, de tündéri! Hogy viseled a házasságot?
- Nagyon jól.
- Örülök, édesem, és a legjobbakat kívánom mindkettőtöknek. Isteni, amit a hajaddal csináltál!
- A hajammal? Semmit se csináltam vele.
- Épp ez az!– jött a gyors válasz.– Ez így annyira *te vagy!*
Cordelia megpördült előttem.
- Mit szólna a rucimhoz?
- Le se lehet venni rólad a szemet – válaszoltam diplomatikusan.
- 1985-öt írunk – magyarázta –, az élénk színeké a jövő.
Majd egyszer eljöhetsz garázdálkodni a ruhatáramban.
- Kösz, de nekem is van valahogypár rózsaszínű zoknim.
- Kezdetnek az is megteszi, édesem. Figyelj, fantasztikus, ahogy végigcsináltad ezt az egész propagandamelót.
Nagyon hálás vagyok érte – és a KülSzol is.
- Elég hálás ahhoz, hogy ne kelljen az Irodalmi Detektívcsoporthoz maradnom?
- Hát igen – dűnnyögte eltűnődve Cordelia –, de haladjunk csak sorjában. Ha túl leszel az Edley-interjúján, komoly figyelmet fognak szentelni az áthelyezési kérelmednek, erre a szavamot adom.
- Ez nem hangzott túl biztatóan. Sikerek ide vagy oda, én bizony feljebb akartam lépni a Szolgáltatón belüli ranglétrán.
Cordelia karon fogott, és a váróhelyiségbe kormányzott.
- Kávét?
- Kérek.
- Volt egy kis gond Aucklandben?
- Csak a Brontë Szövetség helyi csoportja pattogott – meséltem. – Nem tetszett nekik a *Jane Eyre* új befejezése.

– Elégedetlenek mindig is lesznek – szögezte le bölcsen Flakk. – Tejet?

– Kérek.

– Ejnye, ez megsavanyodott – nézett a tejes kancsóba Cordelia. – Na mindegy... Édesem – folytatta halkabban –, annyira szívesen itt maradnék és megnéznék, de Penzanceban egy idióta KSZ-17-es tévedésből megkarózott egy divatgót. Odalent hamarosan elszabadul a PR-pokol.

A KSZ-17 a vámpír- és vérfarkas-semlegesítő csoport volt. Hiába vezették be az új háromlépcsős ellenőrzést, a tűhegyes karó nagy galibát okozhatott egy hebrencs újonc kezében.

– Itt minden le van vajazva neked. Beszéltem Stamp Edley-vel meg a többiekkel is, úgyhogy nem érhetnek kínos meglepetések.

– A „többiekkel”? – kérdeztem hirtelen gyanakvással. – „Kínos meglepetések”? Mi lesz itt?

Cordelia fájdalmas arccal nézett rám.

– Új parancs, édesdrágaszívem. Hidd el, én is nagyon ki vagyok bukva tőle.

Nem látszott rajta.

– „Szabadfogású” interjú, mi? – grimaszoltam, de Flakk már szigorúra váltott.

– Ez van, ezt kell szeretni, Thursday. Ki kell állnod a Kül-Szolért ezekben a nehéz időkben. Patmat elnök ki akarja vizsgáltatni, hogy a KülSzol megéri-e a pénzét – illetve szükség van-e rá egyáltalán.

– Rendben – bólintottam. – De ez a leges-leg-utolsó interjú, jól mondom?

– Hát persze – erősítette meg kicsit túl gyorsan Flakk, majd színpadias réműletre váltott: – Jesszusom, már ennyi az idő?! Egy óra múlva indul egy léghajó Barnstaple-be, azt el kell érnem. Az ott Adie – ő fog pátyolgatni téged, és... – Cordelia egy kicsit közelebb hajolt. – Egy pillanatig se felejtse el, édesem, hogy külszolos vagy!

Biccentett, biztosított róla, hogy hamarosan látjuk egymást, azután drága illatfelhőjében túsarkon fordult.

– Hogy is felejthetném el? – dörmögtem magamban, miközben egy írotáblát ölelgető, mosolygós leányzó indult meg felém hallótávolságon kívülről, ahol eddig tisztelettudóan várakozott.

– Helló! – sipította. – Adie vagyok. Nagyon-nagyon örülök, hogy megismerhetem!

Megragadta a kezem, és többször elmondta, milyen óriási megtiszteltetés számára a jelenlétem.

– Nem akarok kullancs lenni, vagy ilyesmi – vezet fel aztán óvatosan –, de Edward Rochester *tényleg* olyan iszonyú-totál-halálosan szívdöglesztő?

– Nem szép ember – feleltem, miközben a folyosón elslisszoló Flakk után néztem –, de vonzó, az tény. Magas, mély hangú, komor tekintetű, ha ismeri ezt a típust.

Adie arca mályvaszínt öltött.

– Istenkém!

Bevittek a sminkbe, ott aztán kaptam kikenést-kifenést meg könyörtelen szóáradatot, és több példányban dedikálnom kellett a *Femillának* azt a számát, amelyikben megjelent rólam egy cikk. Nagyon megkönnyebbültem, amikor fél óra múlva Adie értem jött és kiszabadított. Lejelentette rádión, hogy „közeledünk”, majd miután elhagytunk egy folyosót és egy lengőajtót, megkérdezte:

– Milyen a KülSzoznál dolgozni? Rosszfiúkat kergetnek, léghajók külsején kúsznak-másznak, bombákat hatástalanítanak három másodperccel a robbanás előtt, meg ilyenek?

– Bár úgy lenne – feleltem kedélyesen –, de a munkánk hetven százaléka úrlapkitöltés, huszonzét százaléka agyyszibasztó unalom, két százaléka meg dermesztő rémület.

– És a maradék egy százalék?

Elmosolyodtam.

– Amiatt csináljuk az egészet.

Végtelennek tetsző folyosókon haladtunk tovább Stamp Edley-t és más Bufo-hálózatossági hírességeket ábrázoló vigyorgós poszterek között.

– Stamp szimpatikus lesz magának – csicseregte vidáman Adie –, és maga is neki. Csak ne próbáljon viccesebb lenni nála – az nem illik bele a műsor karakterébe.

– Ez meg mit jelentsen?

Adie vállat vont.

– Nem tudom. De ezt meg kell mondanom minden vendégének.

– A humoristáknak is?

– Különösen a humoristáknak.

Leszögeztem, hogy a legkevésbé sem áll szándékomban viccelődni, aztán hamarosan meg is érkeztünk a műterembe. Szokatlan lámpaláz fogott el, s miközben átvágtam az *Esti Stamp Edley* ismerős nappaliszoba-díszletén, azt kívántam, bár ott lenne velem Ted. Nem láttam sehol Mr. Edley-t se az „élő közönséget”, amivel a műsor dicsekedni szokott. Helyettük hivatalos személyek egy kisebb csoportja várt – a „többiek”, akikről Flakk beszélt. Csüggedés lett úrrá rajtam, mikor felismertem őket.

– Á, hát itt van, Next! – harsogta erőltetett kedélyességgel Parson Basedow parancsnok. – Milyen jó bőrben van, él és öhm... virul.

Basedow vezette a swindoni divíziókat, s bár ilyenformán az irodetesek parancsnoka is volt, nem igazán bánt jól a szavakkal.

– Hogy kerül ide, uram? – érdeklődtem azon igyekezve, hogy leplezzem csalódottságomat. – Cordelia azt mondta, az Edley-interjú cenzúrázatlan lesz.

– Hogyne, kedvesem, az is lesz... bizonyos mértékig – simogatta meg jókora bajuszát Basedow. – De mindig elkél némi szelíd terelgetés, ha nem akarjuk, hogy a közvéleményben zavaros kép alakuljon ki. Gondoltuk, meghallgatjuk az

interjú, és esetleg, ha úgy hozza a szükség, közbeszúrunk egy-egy praktikus tanácsot, ami a beszélgetést a helyes irányba... öhm... tereli.

Sóhajtottam. Láttam már, hogy az elmondatlan történetem továbbra is elmondatlan marad. Stamp Edley-nek, a szabad véleménynyilvánítás bajnokának, aki az éterbe merte kürtölni a Neander-völgyiek sérelmeit, és aki elsőként mondta ki nyilvánosan, hogy a Góliát Konzern „nem tökéletes”, most csúnyán le fogják törni a szarvát.

– Cradents ezredest már ismeri – folytatta lendületből Basedow.

Gyanakodva pislogtam az említettre. Nagyon is jól ismerem. A KSZ-1-nek, a magát a KülSzolt ellenőrző alegységnek dolgozott, és ő hallgatott ki engem arról az estéről, amikor először próbáltam elkapni Acheron Hadest, a bűnözőzsenit – arról az estéről, amikor Prusslick és Tamworth meghaltak. Cradents most többször megpróbált rám mosolyogni, de végül feladta, és inkább kezét nyújtott.

– Bemutatom Packard ezredes asszonyt – darálta tovább Basedow –, az Egyesített Erők Összekötőcsoport vezetőjét. Kezet ráztam az ezredessel, aki mosolyogva nézett rám.

– Mindig megtiszteltetés olyan emberrel találkozni, akit a Krími Kereszttel tüntettek ki – mondta.

– Az úr pedig – folytatta Basedow azzal a könnyedséggel, amit nyilván az én megnyugtatómra vetett be – a Góliát Konzern képviselője, Mr. Backer-Frass.

Backer-Frass magas, sovány férfi volt; megnyúlt vonásai mintha mind az arca közepére próbáltak volna tolokodni. Fekete haját nagy gonddal hátrafésülve viselte, s kissé balra döntött fejével olyan hatást tett rám, mintha kíváncsi törpepapagáj volna. Felém nyújtotta a kezét.

- Fájjalná, ha nem fognám meg? – kérdeztem tőle.
- Egy kissé – jött a nyájasnak szánt felelet.
- Akkor jó.

A Góliát nevű irdatlan multicégnak nemigen volt olyan embere, akinek jobban örültem volna, mint egy súlyos fégfertőzésnek. Nagyon sok embernek nem tetszett, ahogy a konzern rátelepedett a nemzetünkre, de nekem jóval nyomósabb okom is volt rá, hogy utáljam: az utolsó Góliát-alkalmazott, akivel összehozott a sors, egy Franz Backer nevű undorító alak, nemcsak hogy ki akart nyírni minket a társammal együtt, de a krími háború elnyújtására és kiterjesztésére törekedett, csak hogy keresletet teremtsen a Góliát legújabb fejlesztésű fegyvere számára. Végül sikerült bezárnunk őt Edgar Allan Poe *A hollójának* egy példányába – ahol remélhetőleg senkinek sem árthat.

– Backer-Frass, hm? – kérdeztem. – Rokonságban áll ön Franz Backerrel?

– Ő volt... ő a féltestvérem – felelte kelletlenül Backer-Frass. – Higgye el, Next ügynök, Franz nem a Góliát megbízásából járt el, amikor belekeveredett abba az ügybe Hadesszal és a plazmakarabéllyal.

– Ha parancsra tette volna, elismerné?

Backer-Frass nem felelt, csak összehúzta a szemöldökét. Parson Basedow udvariasan köhécselt, majd visszavette a szót:

– Jelen van Mr. Hewlett a Brontë Szövetségtől.

Hewlett bizonytalanul pislogott rám. A Szövetséget megosztották a változtatások, amiket a *Jane Eyre*-en eszközöltem. Reméltem, hogy ő azok közé tartozik, akiknek tetszik a hepiendesebb változat.

– Az úr ott hátul Marat százados az Időőrségtől – folytatta Basedow. Marat érdeklődve nézett rám. Az Időőrség a KülSzolnak az anomalikus időhullámmal foglalkozó al egysége volt – az apám is nekik dolgozott, dolgozik vagy dolgozna, attól függően, hogyan nézzük a dolgot.

– Találkoztunk már ezelőtt? – kérdeztem Marat-tól.

– Még nem – felelte.

– Helyes! – csapta össze a tenyerét Basedow. – Azt hiszem, mindenkit bemutatam. Next, arra kérem, tegyen úgy, mintha itt se lennénk.

– Csak megfigyelők, igaz?

– Ahogy mondja. Nekem...

Egy kintről érkező zaj belefojtotta Parsonba a szót.

– Nyavalyások! – rikoltotta egy magas hang. – Ha a Hálózat el meri venni a hétfő esti időszívet, hogy benyomja a *Bonzo, a csodakopó* ismétlését, a gatyát is leperelem róluk!

Ötvenöt év körüli, magas férfi csörtetett be a díszletbe asszisztensek kis csapatával a nyomában. Stamp Edley-nek kellemesen markáns arca és fehér hajkoronája volt. Utóbbi úgy festett, mintha polisztirolból faragták volna ki. Hibátlan szabású öltönyt viselt, és csoda, hogy mozdítani tudta az ujjait, annyi nehéz aranygyűrű volt rajuk. Mikor ránk esett a pillantása, megtorpant.

– Ah! – fakadt ki megvetéssel. – A KülSzol!

Kíséretének tagjai céltalan buzgalommal izegtek-mozogtak körülötte. Látszott, hogy lesik minden szavát és tettét, s engem egyszerre határtalan megkönnyebbüléssel töltött el a tudat, hogy nem a szórakoztatóiparban dolgozom.

– Volt már dolgom magukkal azelőtt – közölte Edley, miközben helyet foglalt ikonikus zöld kanapéján, amit szemlátomást biztonságot adó kuckóként használt. – Én gazdagítottam nyelvünket a 'balszol' szóval a maguk gikszerre utalva – amiket maguk 'váratlan műveleti eredménynek' neveznek, nemde?

Basedow elsiklott Edley gúnyos megjegyzése fölött, és úgy mutatott be engem, mintha az egyszülött lányát ajánlaná fel feleségjelölt gyanánt.

– Mr. Edley, a hölgy Thursday Next különleges ügynök.

Edley felpattant és hozzám sietett, hogy túlradó lelkesedéssel megrázza a kezemet. Cradents és a többiek közben leültek; nagyon kicsinek tűntek az ásítóan üres stúdió köze-

pén. Világos volt, hogy nem mennek el, és Edley sem fogja elküldeni őket – tudtam, hogy a Bufo Hírhálózat a Góliát tulajdonában van, s kezdtem kételkedni benne, hogy a showmannek több jutna statisztaszerepnél az előttünk álló interjúban.

– Üdvözlöm, Thursday! – köszöntött lelkesen Edley. – Isten hozta a hétfői műsoromban! Ez a második legsikeresebb tévés produkció Angliában – az első ugyanis a szerdai műsorom!

Lehengerlően kacagott, én meg zavartan mosolyogtam.

– Örülök, hogy nem mondott csütörtököt – feleltem, hogy lazítsak a hangulaton.

Halálos csönd támadt.

– Ezt sokszor fogja csinálni? – kérdezte Edley.

– Mit?

– A viccelődést. Tudja... Foglaljon helyet, kedvesem! Tudja, a műsoromban *általában* én tréfálok, és ugyan nincs *semmi* probléma azzal, ha maga vicceseket mond, de akkor meg kell fizetnem valakit, hogy írjon nekem még jobb vicceket, és hát a költségvetésünk a Góliát morális szintjén áll, azaz alulról ostromolja a zérót.

– Szabad egy megjegyzést? – kérdezte egy hang a nézőtérről. Cradents volt az, és a választ meg se várva folytatta: – A KülSzol komoly testület, és az interjúban is mint ilyenek kellene megjelennie. Next, én is úgy vélem, jobb, ha Mr. Edley-re hagyja a tréfálozást.

– Nem probléma? – nézett rám sugárzó mosollyal Edley.

– Dehogy – feleltem. – Van még valami, amit nem szabad csinálnom?

Edley előbb rám, majd az első sorban ülőkre pillantott.

– Van?

A megfigyelők sutyorogni kezdtek egymás között.

– Úgy vélem – szólta végül Cradents –, hogy kezdjük el, azaz *kezdjék* el az interjút, és a többit majd meglátjuk. Next

ügynök bármit mondhat, ami nem ellentétes a KülSzol vagy a Góliát irányelveivel.

– Vagy a hadseregével – szúrta közbe Packard ezredes, mert ő se akart kimaradni.

– Ez így rendben van? – fordult hozzám Edley.

– Persze – bólintottam rá, csak hogy haladjunk végre.

– Pompás! Elmondom a felkonfót, addig maga odakint vár. A stúdióasszisztens majd jelzi, mikor kell bejönnie. Integessen arrafelé, ahol a közönség lenne, és ha kényelembe helyezte magát, felteszek néhány kérdést. Lehet, hogy pírítóssal is megkínálom, mert a szponzorunk, a Tósztkenyér Terméktanács jó néven veszi az ilyesmit. Minden érthető, amit eddig mondtam?

– Igen.

– Helyes. Akkor kezdjük.

Edley frizuráját az utolsó hajhagymáig glédába állították, megigazították az öltönyét, és eltávolították a törlőkendőfecniket a gallérrjáról. Engem a kulisszák mögé tereltek, majd végtelennek tűnő ideig nem történt semmi. Aztán egyszer csak a stúdióasszisztens visszaszámolt és intett, s akkor Edley az egyes kamera felé fordult, felöltve legszebb mosolyát.

– Különleges este ez a mai, mert különleges vendéget köszönhetünk a stúdióban. Az illető kitüntetett háborús hős és nem melleleg az az irodalmi detektív, aki személyes beavatkozásával nemcsak hogy helyreállította a *Jane Eyre*-t, de még javított is a regény befejezésén. Egymagában legyőzte Acheron Hadest, véget vetett a krími háborúnak, és túljárt a Góliát Konzern eszén. Hölgyeim és uraim, a műsor történetében először a KülSzol egy aktív tisztje a vendégünk. Kérem, fogadják szeretettel Thursday Nextet, a swindoni Irodet munkatársát!

Egy reflektor fénycsóvája lendült arra a pontra, ahol be kellett lépnem. Adie rám mosolygott és megérintette a ka-

rom, mire megindultam Edley felé, aki felállt, hogy lelkes üdvözlésben részesítsen.

– Elnézést – zendült akkor egy hang az első sorban. A tulajdonosa a Góliát képviselője volt.

– Igen? – kérdezte fagyosan Edley.

– A Góliát Konzernre történő utalást ki kell hagynia – közölte ellentmondást nem tűrő hangon Backer-Frass. – Szükségtelen rosszmájúskodnia egy olyan nagyvállalattal, amely a köz javáért munkálkodik.

– Egyetérték – vette át a szót Cradents. – Emellett Hades említését is el kell kerülni. Őt változatlanul „eltűnt, remélhetőleg meghalt” státusúként tartják nyilván, úgyhogy a vele kapcsolatos nem hivatalos spekulációk veszélyes következményekkel járhatnak.

– Rendben – dörmögte Edley, és jegyzetelt. – Még valami?

– Helyteleníthető – folytatta az ezredes – a krími háború, illetve a plazmakarabély megemlézése akár csak célzás szintjén is. A budapesti béketárgyalások érzékeny szakaszban vannak – az oroszok csak ürügyre várnak, hogy felállhassanak az asztaltól. És úgy tudjuk, a maga műsora igen népszerű Moszkvában.

– A Brontë Szövetség pedig nem támogathatja, hogy maga az új befejezés kapcsán „javítást” emlegessen – szólalt fel a nyeszlett, szemüveges Hewlett. – Ha pedig a hölgy olyan szereplőt említ, akivel a *Jane Eyre*-ben találkozott, egyes nézők *xplkqulkitpláziát* kaphatnak. Ez a kórkép olyan súlyos, hogy az Angol Orvosi Tanács kénytelen volt a szokásosnál is kimondhatatlanabb nevet adni neki.

Edley végignézett a megfigyelőkön, aztán rám pillantott, majd a jegyzeteire.

– Mi lenne, ha csak a hölgy nevét mondanám?

– Tökéletes megoldás – helyeselt Cradents. – Annyit

esetleg még szögezzen le, hogy az interjú cenzúrátlan. Mindenki egyetért?

A jelenlévők lelkes támogatásukról biztosították Cradents javaslatát. Sejtettem már, hogy nagyon hosszú és kimerítő délutánnak nézek elébe.

Edley asszisztensei ismét bevonultak, hogy aprócska igazításokat végezzenek főnökük külsején. Engem visszaküldtek a kiindulási helyemre, majd éveknek tűnő várakozás után Edley megint belevágott.

– Hölgyeim és uraim, egy nyílt és őszinte beszélgetést láthatnak-hallhatnak ma este. Thursday Next felfedi előttünk a teljes igazságot a KülSzolnál végzett munkájáról.

Mivel senki nem szólt közbe, besétáltam, kezet ráztam Edley-vel, és leültem a kanapéra.

– Isten hozta a műsorban, Thursday!

– Örülök, hogy itt lehetek.

– Hamarosan rátérünk a krími élményeire, de előbb hadd kérdezzem meg... – Edley egy bűvész mozdulatával elővarázsolt egy tálcát – ...hogyan kér-e egy pirítóst!

– Nem, köszönöm.

– Ízletes és tápláló! – Edley belemosolygott a kamerába. – Tökéletes csemegefalatnak, fogyasztható könnyű uzsonna gyanánt tojással, szardíniával vagy akár...

– Köszönöm, nem kérek.

Edley az arcára fagyott mosollyal sziszegte oda nekem:

– Vegyen... egyet.

De már késő volt. A stúdióasszisztens a díszletbe lépett, és közölte, hogy a műsor láthatatlan rendezője leállította a felvételt. Erre betódult a szépek kis hadserege, tenni-venni kezdtek Stamp körül, a stúdióasszisztens pedig egyirányú kommunikációt bonyolított le a mikrofonos fülhallgatóján, majd hozzám fordult.

– A reklámigazgató kérdezteti, hogy elfogadna-e egy falatot, ha megkínálják.

– Nem vagyok éhes.

A stúdióasszisztens elfordult, és belekiáltotta a mikrofonjába.

– *Azt mondja, hogy nem éhes!!!* Igen, tudom... igen... mi lenne, ha... igen... aha... *Mit csináljak vele? Üljek oda mellé, és tömjem a szájába?!* Persze... aha... tudom... igen... igen... rendben.

Megint hozzám fordult.

– Dzsem helyett lekvárral megfelel?

– Nem igazán szeretem a pirítóst – közöltem.

– Tessék?

– Mondom, nem igazán...

– Azt mondja, nem szereti a pirítóst! – továbbította a stúdióasszisztens kétségbeesett hangon. – *Akkor most mi az istent csináljunk?!*

Cradents felállt.

– Next, legyen szíves, és egye meg azt a nyavalyás pirítóst! Két óra múlva megbeszélésem van.

– Nekem pedig golfbajnokságom – jelezte Parson.

Megadtam magam.

– Nem bánom. Kenjenek meg egy korpásat kevés vajjal és lekvárral.

A stúdióasszisztens úgy mosolygott rám, mintha az állását mentettem volna meg – nyilván így is volt –, és harmadszor is nekifutottunk az interjúnak.

– Elfogad egy pirítóst? – kérdezte Edley.

– Köszönöm, igen.

Ettem egy kis falatot.

– Nagyon finom.

A stúdióasszisztens elismerően felmutatta a hüvelykujját, és letörölte a verejtéket a homlokáról.

– Jól van – sóhajtott Edley. – Akkor hát vágjunk bele. Elsőként azt a kérdést tenném fel, ami mindenkit a legjobban izgat: hogy került maga a *Jane Eyre* című regénybe?